

РЕШЕНИЕ

№ 691

гр. София, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Петя Попова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Клаудия Р. Митова Въззивно гражданско дело
№ 20241100500537 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на С. И. Х., действаща в лично качество и като майка и законен представител на Н. И. Ч., роден на 01.11.2017 г., срещу Решение № 18353/08.11.2023 г. по гр.д. № 19440/2023 г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 149-ти състав. В жалбата са развити оплаквания за неправилност, незаконосъобразност и немотивираност на съдебното решение, при чието постановяване се твърди да са допуснати процесуални нарушения. Изложени са подробни съображения. Желаете се отмяна на атакувания съдебен акт и постановяване на друго решение, с което да се уважи молбата за защита по реда на Закона за защита от домашното насилие (ЗЗДН) срещу И. С. Ч.. Претендира се присъждане на сторените в производството разноски.

В срока по чл. 17, ал. 4 ЗЗДН въззиваемата страна И. С. Ч. е подал отговор, с който оспорва въззивната жалба. Претендира разноски.

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл.17, ал.1 ЗЗДН от молител в първоинстанционното производство, притежаващ правен интерес от обжалването, насочена е срещу подлежащ на въззивно обжалване, по силата на чл.258 ГПК във вр.с чл.17 ЗЗДН, валиден и допустим съдебен акт.

Делото пред първата инстанция е образувано по молба на С. И. Х., действаща в лично качество и като майка и законен представител на Н. И. Ч., за защита от домашно

насилие, извършено от И. С. Ч. на 28.03.2023 г., описано в молбата.

Ответникът е оспорил твърденията в подадената молба за извършено от него насилие.

С Решение № 18353/08.11.2023 г. по гр.д. № 19440/2023 г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 149-ти състав е оставена без уважение молбата на С. И. Х., подадена в лично качество и като майка и законен представител на Н. И. Ч., за издаване на заповед за съдебна защита по ЗЗДН срещу И. С. Ч. и е отказано издаване на заповед за съдебна защита. С. И. Х. е осъдена да заплати по сметка на СРС държавна такса в размер на 25 лева.

Молбата за защита до районния съд е депозирана в преклузивният срок по чл.10, ал.1 ЗЗДН от пострадалото лице, поради което е налице валидно сезиране на СРС от процесуално легитимирана страна.

Страните не спорят и въз основа на писмените доказателства по делото се установява, че въззиваемият е лице, с което Х. е имала сключен граждански брак и попада в обхвата на чл.3, т.1 ЗЗДН, а И. С. Ч. е баща на детето Н., т.е. лице по чл.3, т.4 ЗЗДН.

Доводите в жалбата касаят неправилна преценка на събраните доказателства от първоинстанционния съд, респ. неправилни изводи въз основа на доказателствата по делото.

В молбата по чл.9, ал.1 ЗЗДН и представената по делото декларация е вписвано, че ответникът се пресегнал, хванал Х. за лявата предмишница като я стиснал силно и ѝ причинил болка. С голяма сила и рязко движение ѝ извил ръката настрани и я блъснал в стената, от което се натоварили и травмирали мускулите и сухожилията на лявата ръка, причинена ѝ била силна и продължителна болка. При опит на Х. да се освободи, ръката на въззиваемия се плъзнала и с ноктите си той ѝ причинил повърхности разкъсвания на епидермиса. Посочено е, че всички телесни увреждания на Х. се случили в присъствието на детето, което през цялото време било при родителите си.

В първото по делото открито съдебно заседание пред първоинстанционния съд (съдебно заседание, проведено на 20.06.2023г.) молителят, чрез процесуалния си представител, е направила уточнение, че в молбата за защита изрично се твърди, че детето не е възприело пряко самия факт на насилие, единствено е възприело последиците от насилието като е видяло наранената ръка на майка си.

При направеното уточнение на сезиращата молба твърденията в същата не съответстват на описанието на насилието в представената по делото декларация по чл.9, ал.1 ЗЗДН, в която се сочи, че детето Н. е било при двамата си родители през цялото време и телесните увреждания са се случили в негово присъствие. Това противоречие между уточнението на сезиращата молба и отразеното в декларацията повлиява доказателствената стойност по чл. 13, ал. 2, т. 3 ЗЗДН на последната.

Наред с горното, декларацията за извършено насилие спрямо малолетно дете, подадена от неговия законен представител, е недопустимо доказателствено средство (арг. от чл.9, ал.3 вр. чл.8, т.1 ЗЗДН). Законодателят е предвидил възможността за прилагане на декларация чл.9, ал.3 ЗЗДН единствено по отношение на лицата по чл.8, т.1 ЗЗДН - пострадалото лице, ако е навършило четиринадесетгодишна възраст или е поставено под

ограничено запрещение. В случая малолетният Н. не попада в този кръг лица към момента на сезиране на съда и изготвяне на декларацията и липсва правна възможност да декларира обстоятелства по реда на чл.9, ал.3 ЗЗДН посредством своята майка, въпреки представителството по закон (чл.28, ал.4 ГПК). Наказателната отговорност е лична, а като малолетно лице, детето Н. не носи наказателна отговорност, респективно не разполага с възможността да декларира извършеното насилие под страх от отговорност по реда на чл.313 НК за невярно деклариране, включително чрез законен представител.

С оглед спецификата на отношенията между пострадал и лицата по чл.3 ЗЗДН, е разписана законова възможност съдържащите се в декларацията обстоятелства, които поначало подлежат на доказване и с други допустими от ГПК доказателствени средства, да бъдат доказателства в производството, а при тяхното оспорване от страна на ответника, същият да носи тежестта за оборване на доказателствената сила на декларацията и изложеното в нея, доколкото гаранция за достоверността на декларирането е наказателната отговорност за съобщаване на неистина в писмена декларация пред орган на властта. Отсъствието на възможност да се понесе отговорност за съзнателно невярно деклариране резонно води до отпадане и на възможността да се ползва доказателствената сила на декларацията в тази част.

Въз основа на приетото като писмено доказателство по делото съдебномедицинско удостоверение № 69/2023 г. на УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, Клиника по съдебна медицина и деонтология при извършен на 30.03.2023 г. преглед при въззивника Х. са установени контузия и охлузвания на лявата предмишница с типичен вид на такива, получени в резултат на захват и стискане с ръка и пръсти, както и при тангенциално изместване на въздействащите повърхности в резултат от приплъзване на пръстите при умишлено извиване на крайника или при издърпване на крайника в опит за освобождаване и могат да бъдат получени по време и начин, който съобщава прегледаното лице. Този документ доказва настъпване на вредните последици от твърдения насилнически акт спрямо Х. съгласно чл.4, ал.3 ЗЗДН, но не и на неговото авторство. Същият не дава основание да се приеме, че описаният в молбата за защита от домашно насилие механизъм на получаване на травматичните увреждания е единствено възможен такъв, както и за обстоятелствата, при които те са получени. В този документ липсва отразяване на наблюдавани травматични изменения, настъпили в резултат от описаното в молбата по чл.9, ал.1 ЗЗДН и декларацията към нея травмиране на мускулите и сухожилията на лявата предмишница в резултата от извиването на крайника настрани в неестествена за човешката анатомия ротация и извършени в тази връзка изследвания или назначена/провеждана терапия.

Въз основа на показанията на свидетеля К. И. Х. се установява, че в края на месец март 2023 г. видяла на лявата предмишница на въззивника Х. одрасквания, червенина и синина. По отношение на тях последната съобщила, че са й причинени предходния ден от въззиваемия, който я нападнал. Съдът кредитира показанията на свидетеля в частта, отнасяща се до лично възприетите от нея травматични увреждания, доколкото в тази част се подкрепят от приетото по делото съдебномедицинско удостоверение, макар свидетелят да не

е съхранила спомен и да не посочва датата, на която е наблюдавала травмата на горния крайник на сестра си. В останалата част показанията на този свидетел пресъздават единствено съобщеното ѝ от въззивника. Тук е мястото да се посочи, че свидетелят Х. не посочва да е узнала от сестра си, че актът на физическо насилие спрямо нея е осъществен в присъствието на детето Н..

Действително, в изготвения за нуждите на първоинстанционното производство социален доклад от АСП, Д „СП“ – Лозенец е отразено съобщеното от въззиваемия пред социален работник, че вечерта на 28.03.2023 г. между него и въззивника Х. е възникнал конфликт, но описаната от него събитийност се отличава от тази в сезиращата молба и в декларацията, представена с нея.

С оглед съображенията по отношение на доказателствената стойност на декларацията по чл.9, ал.3 ЗЗДН, то по делото липсват доказателства, въз основа на които да се направи извод за механизма на възникване на констатираните при въззивника Х. травматични изменения и обстоятелствата, при които те са причинени.

Не се доказва в производството въззивникът да е осъществил твърдения акт на умишлено, целенасочено физическо увреждане на въззивника Х. в присъствието на детето Н..

По изложените съображения обжалваното решение на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да се остави в сила. При постановяването му не са допуснати нарушения на императивни правни норми.

При този изход от спора въззивникът Х. дължи такса в размер на 12,50 лева за разглеждане на въззивната жалба.

За разглеждане на въззивната жалба по отношение на малолетния Н. И. Ч. държавна такса не се следва (арг. от чл. 11, ал. 3 in fine ЗЗДН).

Въззиваемият е претендирал присъждане на сторените разноси в размер на 600 лева за заплатено адвокатско възнаграждение, за чието получаване е представен договор за правна защита и съдействие от 09.01.2024 г., служещ като разписка. Същите следва да се възложат на въззивника Х..

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 18353/08.11.2023 г. по гр.д. № 19440/2023 г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 149-ти състав.

ОСЪЖДА С. И. Х., ЕГН *****, да заплати по сметка на Софийски градски съд държавна такса в размер на 12,50 лева.

ОСЪЖДА С. И. Х., ЕГН *****, да заплати на И. С. Ч., ЕГН *****, сумата от 600 лева, представляваща сторени в производството разноси.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____